Pregaria.cat

Entrada

Fer diana

Cada cop que parlava la taula es movia. Amb el peu li donava un impuls, i els vasos tremolaven. Era a la Rambla de Catalunya. En una d'aquelles " terrasses" que hi posen quan fa bon temps. Portaven parlant potser una hora i mitja.

" *No sé què va passar, increïble. És com si m'haguessin tocat en el centre mateix de la meva persona. Et deu semblar una història fantàstica. Penso que soc un altre. Tu ja saps que no soc gaire creient, mes aviat tot el contrari . Durant molt temps passava de tot. Però ara les coses han canviat; i no ho he fet jo, què va! M'entens? Suposo que em comprens, ni que sigui un poc*".

Fer diana! No és freqüent. Tampoc estrany. Déu pot tirar al centre mateix de la persona. No es podia esperar. Gairebé de repent. Sense precedents. Vertígen de la realitat. Tot sembla igual, i tot ha canviat. Ni es pot explicar, ni ho pot entendre el que d'alguna manera no ha viscut. Et capgiren. No és que siguis una persona santa. Al contrari. Et preguntes: però què ha passat ?.

Sí, això passa des de fa molts anys. Si Déu fos una idea, un principi, una hipòtesi, ... no passaria. Però un Déu Personal, de persones, vital, de vida, Amor, d'amors, sembla que de tant en tant i avui precisament que no és important per a la majoria, digui: "soc aquí, també soc teu, encara que no t'ho sembli".

(Ampliació: Mateu 9, 9-13)

- Jesús veié tot passant un home que es deia Mateu.
- Segueix-me.
- Ell s'aixecà i el va seguir.
- El que jo vull és amor i no sacrificis.